


<p>René Magritte n°3</p>	<p>Eerste publicatie: 4 april 2014</p>	<p>Laatste update : juin 2018</p>	<p>B. Spee</p>	<p>Vertaler: Ostyn Sofie</p>
<p>Titel : La Magie noire 1945</p>  <p>Beschrijving: In het midden van het doek zie je een groot vrouwenlichaam, waarvan het bovenste deel blauw is en versmelt met de lucht en witte wolken op de achtergrond. Het onderste deel daarentegen, heeft de kleur van de stenen muur en vormt een contrast met het zwarte schaamhaar.</p>	<p>Het problematische is dat het vrouwenlichaam uit twee kleuren bestaat. Het onderlichaam is roodachtig en een zwarte driehoek vormt het geslachtsdeel; Het bovenlichaam is vanaf de navel één met het hemelsblauw. De kleurenverdeling is duidelijk, er is niet echt een overgang. Het gaat om hetzelfde lichaam dat onderaan rood is en dan boven de navel helder blauw wordt, <u>alsof er een verandering plaatsvindt, een overgang van een vaste vorm naar een gasvormige, wolkige toestand.</u> In de natuurwetenschappen spreekt men van sublimatie of vervluchtiging. Ook in de psychologie gebruikt men deze term, namelijk voor de overgang van seksuele driften in sociaal aanvaardbaar gedrag... Dit doek zou ook de titel <u>De sublimatie</u> hebben kunnen dragen, maar dan zou ze geen meerwaarde vormen voor het beeld. Want er zou geen specifiek onderdeel van het werk belicht worden en dus geen poëtische diepgang zijn.</p> <p>De oplossing die Magritte had is de titel <i>La Magie noire</i>. De toverkunst toont onwaarschijnlijke omvormingen. De “zwarte toverkunst” duidt op een handeling waarbij men wil “schaden door slechte geesten tegen iets of iemand te gebruiken”. Dit lijkt echter niet te stroken met de lichtheid en bevalligheid die het doek uitstraalt... Behalve dan wanneer we ons richten op het adjectief “zwart”.</p> <p>Laat ons eens denken aan een handeling die past bij de zwarte kleur op het doek. Ons vertrekpunt is dan de zwarte driehoek die het vrouwelijk geslachtsdeel verstopt. Maar als we ons enkel daarop focussen, is het “bijna een verkrachting”, wat ons doet denken aan dat andere bekende schilderij* (nr. 2).</p> <p>Vertrekkend van dat zwarte punt, wordt alles “helder”: dit doek zou ons tonen hoe het vrouwelijk lichaam gekenmerkt wordt door een seksuele spirituele polarisatie – of beter, door een tussen het vaste en luchtige. Deze polen zorgen voor een wezenlijke aantrekking van het seksuele naar het luchtige, of passen bij handelingen als zogen en denken.</p> <p>Samengevat, verdeelt Magritte het vrouwenlichaam tussen hemel en aarde. Deze polarisatie die van beneden naar boven gaat, zinnebeeldt de beweging van sublimatie. De titel <i>La Magie noire</i> benadrukt dat als je vertrekt van het aanraakbare aardse – dat schrikwekkend is en soms dierlijk seksueel – je wel kan komen tot het sublieme, waarbij er respect ontstaat dat het lichaam naar de achtergrond schuift. Het verlangen naar samensmelten en verdoemenis, naar “uitzichtloze lichamelijke liefde”, zoals de dichter het voordraagt, leidt in het beste geval tot afkeer, tot overdaad. <u>Hier wordt het lichaam hemels, een ongrijpbare geest.</u> Vaak slagen gewone stervelingen er niet in zo’n spirituele conclusie te trekken. Ze kunnen enkel vaststellen dat de lichamelijke passie leidt tot de vernietiging van het wezen.</p> <p>* In 1934 heeft Magritte bijna tegelijkertijd zijn eerste werk <i>Le viol</i> gemaakt en een eerste versie van <i>La Magie noire</i>.</p>			
<p><u>Catalogus:</u> Vol.II, cot.587, p. 357</p>	<p><u>Verwijzing naar andere werken:</u> Bespreking 3A</p>			
<p><u>Op het internet:</u></p>	<p><u>Boeken met reproducties van het werk:</u> <i>Magritte Les essentiels de l'art</i>, Ludion Flammarion, 2001, Gent , p.208 (1942), p.238 (1945). <u>Artikels, bronnen:</u></p>			